

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 361/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČNÉ], [REDAKČNÉ], [REDAKČNÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Čurillom, advokátom, Hlavná 11, Prešov, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 1Tpo/27/2022-84 zo 7. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 1Tpo/27/2022-84 zo 7. apríla 2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 1Tpo/27/2022-84 zo 7. apríla 2022 **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Nitre **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **462,72 eur** na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 11. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1Tp/12/2022-15 z 9. marca 2022 a postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhuje uznesenie krajského súdu zrušiť, vrátiť mu vec na ďalšie konanie a prikázať mu prepustiť ho ihneď na slobodu. Požaduje aj náhradu trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 361/2022-13 z 23. júna 2022 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu č. k. 1Tpo/27/2022-84 zo 7. apríla 2022. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľovi bolo uznesením o vznesení obvinenia z 9. novembra 2021 v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-260/NKA-VY2-2021 vznesené obvinenie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a c) Trestného zákona v súbehu so zločinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona a v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona spáchaných formou účasti podľa § 21 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že sťažovateľ mal ako účastník na trestnej činnosti poskytovať spoluobvineným za podiel na lupe ubytovanie a osobné motorové vozidlo potrebné na páchanie trestnej činnosti.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 1Tp/104/2021 z 11. novembra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1Tpo/77/2021-193 zo 7. decembra 2021 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Žiadosťou zo 16. februára 2022 sa sťažovateľ domáhal prepustenia z väzby na slobodu, prípadne nahradenia väzby niektorým z alternatívnych inštitútov. Uznesením okresného súdu bola predmetná žiadosť zamietnutá.

6. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 4. apríla 2022 sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná, a to pokiaľ ide o prepustenie z väzby, ako aj pokiaľ ide o jej nahradenie niektorým z miernejších inštitútov.

7. Žiadosťou o súčinnosť z 25. mája 2022 ústavný súd požiadal sťažovateľa o doplnenie ústavnej sťažnosti o uznesenie o vznesení obvinenia, žiadosť o prepustenie z väzby a sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu. Vyžiadané dokumenty sťažovateľ doručil ústavnému súdu 3. júna 2022.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v rozpore s názorom okresného súdu tvrdí, že dosiaľ nebol celkom štyrikrát súdne trestaný. Tento názor podľa sťažovateľa podoprel aj krajský súd, keď uviedol, že sťažovateľ bol trestne stíhaný len jedenkrát.

9. Podľa názoru sťažovateľa ďalej nie je zrejmé, ako všeobecné súdy dospeli k záveru, že spoluobvinení prišli na územie Slovenskej republiky výlučne s cieľom páchať trestnú činnosť, o ktorej mal byť sťažovateľ uzročený, pričom sa mal na spáchaní trestnej činnosti zúčastniť aj ako vodič.

10. Ďalej sťažovateľ poukazuje na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorá podľa jeho názoru vyvracia výpoveď spoluobvineného [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ je pritom toho názoru, že zo spáchania trestného činu, ktorý sa mu dáva za vinu, ho usvedčuje len výpoveď [REDAKOVANÉ]. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť aj na pachové stopy, ktoré majú rovnako tak vyvracať výpoveď [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ tiež tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní dosiaľ nevypočuli bližšie neidentifikovaného svedka, ktorý má potvrdzovať, že sťažovateľ nebol prítomný pri páchaní skutku.

11. Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené poukazuje na zmenu výpovede [REDAKOVANÉ], ako aj na to, že sudkyňa pre prípravné konanie sa podľa jeho názoru neoboznámila s obsahom trestného spisu. Sťažovateľ tvrdí, že v jeho byte sa nenachádzali zaistené šperky, pričom spoluobvinení v tomto byte ani nebývali.

12. V ďalšej sťažnostnej argumentácii sa namieta pomalosť procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k stíhaniu sťažovateľa vo väzbe. Dosiaľ realizované procesné úkony podľa názoru sťažovateľa neodôvodňujú jeho väzobné stíhanie. V predmetnej súvislosti sťažovateľ tiež poukazuje, že rozpory v jeho výpovedi a vo výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] mali byť eliminované vykonaním konfrontácie podľa § 125 Trestného poriadku.

13. V rámci poslednej sťažnostnej námietky sťažovateľ prezentuje názor o nedostatku odôvodnenia napádaných uznesení, pokiaľ ide o možnosti nahradenia väzby. Argumentácia všeobecných súdov je v tomto zmysle podľa sťažovateľovej mienky frázovitá, arbitrárna, pričom nedáva odpoveď na konkrétne argumenty produkované sťažovateľom.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

14. Krajský súd sa s argumentáciou prezentovanou v ústavnej sťažnosti v celom rozsahu nestotožnil. Svoju argumentáciu systematicky rozčlenil podľa jednotlivých sťažnostných okruhov.

15. K argumentácii sťažovateľa, že dosiaľ nebol celkom štyrikrát súdne trestaný, predseda krajského súdu uviedol, že ide o nesprávnosť, ktorá bola korigovaná v uznesení krajského súdu.

16. Ďalej sa krajský súd zaoberal názorom sťažovateľa, že nie je zrejmé, ako sa všeobecné súdy vysporiadali s tým, že spoluobvinení prišli na územie Slovenskej republiky výlučne na účel páchania trestnej činnosti. Podotkol, že okresný súd sa argumentačne opieral o výpoveď [REDAKOVANÉ] s tým, že hodnovernosť danej výpovede bude skúmaná pri hodnotení dôkazov po vykonaní dokazovania.

17. K ďalším dosiaľ zabezpečeným dôkazom a ich hodnoteniu vrátane výpovede [REDAKOVANÉ], výsluchu dosiaľ neidentifikovaného svedka a rekogníciám vecí zaistených pri vykonanej domovej prehliadke krajský súd uviedol, že rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine alebo nevine obvineného. Pri rozhodovaní o väzbe sa súd nezameriava na hodnotenie viny obvineného, jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd v tomto štádiu skúma, či sú splnené materiálne a formálne dôvody väzby. To bolo v prípade sťažovateľa dané.

18. V ďalšej argumentácii krajský súd rozvinul názor o existencii dôvodov väzby sťažovateľa. Podľa mienky krajského súdu pretrváva dôvodná obava, že sťažovateľ by v prípade prepustenia z väzby na slobodu mohol pokračovať v trestnej činnosti alebo opakovať trestnú činnosť. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že sťažovateľ mal mať vedomosť o spáchaní skutku, mal vykonávať úlohu vodiča, mal sa zúčastniť stretnutia s ostatnými obvinenými s cieľom dohody a rozdelenia úloh, o čom mala svedčiť aj skutočnosť, že bol zadržaný na mieste, kde sa nachádzali ostatní obvinení, a v byte, ktorý im mal prenajímať, boli zaistené veci dôležité pre trestné konanie.

19. K námietke pomalosti procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k stíhaniu sťažovateľa vo väzbe predseda krajského súdu uviedol, že v postupe krajského súdu nevzhladol hrubé porušenie jeho povinností vyplývajúcich z § 2 ods. 6 Trestného poriadku, ktoré prikazuje vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene.

20. Pokiaľ ide o nemožnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením, krajský súd uviedol, že uvedené nebolo možné vzhľadom na osobu sťažovateľa a násilnú povahu prejednávaneho prípadu. Hoci sťažovateľ argumentoval tým, že je zamestnaný, nepredložil doklady týkajúce sa zdrojov svojej obživy. Ak sťažovateľ opieral možnosť nahradenia väzby obavou o chod rodinnej firmy a starostlivosťou o svoju matku, krajský súd poukázal na výpoveď sťažovateľovej manželky, podľa ktorej sťažovateľova matka podniká a sťažovateľova manželka je riadne zamestnaná so stabilným mesačným príjmom.

21. V súvislosti s nahradením väzby sťažovateľa krajský súd ďalej upriamil pozornosť na uznesenie krajského súdu č. k. 1Tpo/51/2022 z 11. júla 2022, ktorým bola sťažovateľova väzba podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nahradená prijatím písomného sľubu sťažovateľa, nad sťažovateľom bol podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ustanovený dohľad probačného a mediačného úradníka a sťažovateľ bol prepustený na slobodu.

IV.2. Replika sťažovateľa:

22. V podaní z 5. augusta 2022 sťažovateľ zotrval na podanej ústavnej sťažnosti.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

23. Jadrom podanej ústavnej sťažovateľa sú v podstate štyri námietky. Sťažovateľ poukazuje na (i) skutočnosť, že dosiaľ nebol celkom štyrikrát súdne trestaný a nikdy sa nedopustil násilnej trestnej činnosti, (ii) nedostatky procesu dokazovania, (iii) pomalý postup orgánov činných v trestnom konaní pri jeho väzobnom stíhaní a (iv) nedostatok odôvodnenia uznesenia krajského súdu vo vzťahu k možnostiam nahradenia jeho väzby alternatívnym opatrením.

24. Pokiaľ ide o prvú sťažnostnú námietku, ústavný súd podotýka, že v uznesení krajského súdu bolo ustálené a korigované, že sťažovateľ bol dosiaľ trestne stíhaný jedenkrát. Na uvedenú korekciu opätovne poukázal krajský súd aj vo svojom vyjadrení. Ústavný súd je toho názoru, že v danom prípade šlo o chybu písárskeho rázu, ktorá bola v súlade so sťažovateľovou argumentáciou eliminovaná v rámci sústavy všeobecného súdnictva. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé pochybenie zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva (m. m. napr. II. ÚS 906/2016). Ústavný súd preto v tejto časti vyhodnotil sťažnostnú argumentáciu ako nedôvodnú.

25. Sťažovateľ v ďalšej argumentácii vyjadruje nespokojnosť s tvrdením všeobecných súdov v tom smere, že mu nie je zrejmé, ako bolo ustálené, že jeho spolupáchatelia prišli na územie Slovenskej republiky výlučne s cieľom páchať trestnú činnosť, o ktorej bol sťažovateľ uzročený, pričom sa jej mal zúčastniť aj ako vodič. V tejto súvislosti ústavný súd v zhode so závermi všeobecných súdov upriamuje pozornosť sťažovateľa na výpoveď spoluobvineného [REDAKOVANÉ], z ktorej predbežne vyplýva opak. Na margo tejto námietky ústavný súd v súlade so svojou ustálenou praxou zároveň poznamenáva, že tak, ako už podotkol krajský súd, rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného, ale rozhodnutím o dôvodnosti vzneseného obvinenia v procese prebiehajúceho a stále neukončeného zabezpečovania dôkazov. Pri rozhodovaní o väzbe sa všeobecný súd nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené materiálne a formálne podmienky rozhodnutia o väzbe (m. m. napr. II. ÚS 626/2016, III. ÚS 550/2021, III. ÚS 718/2021). Uvedená argumentácia sa plne uplatňuje aj vo vzťahu k ďalším dôkazným záverom predbežného charakteru, s ktorými sťažovateľ vyjadril v ústavnej sťažnosti subjektívnu nespokojnosť. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú.

26. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nepotvrďuje výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]. Popritom argumentuje, že orgány činné v trestnom konaní dosiaľ nevypočuli bližšie neidentifikovaného svedka, ktorého výpoveď by mala byť sťažovateľovi na prospech. Tieto argumenty však sťažovateľ neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi. Ak sťažovateľ tieto okolnosti nenamietal v predošlom konaní o väzbe a túto argumentáciu uplatnil až v konaní pred ústavným súdom, nie je splnený základný predpoklad prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (m. m. napr. IV. ÚS 90/2012, IV. ÚS 296/2013). Ani v tejto časti preto ústavnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

27. So sťažovateľovým argumentom o pomalom väzobnom rozhodovaní vecne súvisí aj sťažnostný poukaz na neodstránenie rozporov vo výpovedi sťažovateľa a výpovedi [REDAKOVANÉ] konfrontáciou. Ústavný súd podotýka, že skutku, ktorý sa sťažovateľovi dáva za vinu, sa mala dopustiť organizovaná skupina. S uvedeným súvisí zrejmá časová náročnosť vyšetrovania. Ďalej ústavný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti, že orgány činné v trestnom konaní v doterajšom priebehu trestného konania vykonali výsluch sťažovateľa, obstarali dôkazy o užívateľskom práve sťažovateľa k nehnuteľnosti a realizovali aj ďalšie úkony, ktoré bezprostredne súvisia so sťažovateľovým trestným stíhaním. Nie je teda pravdivé tvrdenie, že orgány činné v trestnom konaní vo vzťahu k sťažovateľovi nevykonali žiaden úkon. Pozornosť ústavného súdu neunikol ani poukaz krajského súdu, že trestné stíhanie sa vedie voči cudzím štátnym príslušníkom, dokonca z rozličných krajín. Ústavný súd nevidí dôvod vstupovať do uvedených záverov, pretože ich neidentifikuje ako svojvoľné a ústavne neudržateľné. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú.

28. Vo vzťahu k možnostiam nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením dáva ústavný súd do pozornosti, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu sa v podstate obmedzuje na odkaz na odôvodnenie uznesenia okresného súdu. Ďalej ústavný súd poukazuje na svoje závery týkajúce sa prieskumu odôvodnení rozhodnutí všeobecného súdnictva. Rozhodovacia prax ústavného súdu

vychádza z toho, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu je ale ústavný súd toho názoru, že odôvodnenie nenahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením nie je ústavne akceptovateľné.

29. Sťažovateľova manželka ponúkla finančné prostriedky pre účely zloženia peňažnej záruky ako prostriedku nahradzujúceho sťažovateľovu väzbu. Tieto financie si požičala od matky sťažovateľa na základe zmluvy o pôžičke. Okresný súd v tejto súvislosti argumentoval, že nepovažoval za preukázanú legalitu pôvodu predmetných peňažných prostriedkov. Ústavný súd je v odpovedi na uvedené toho názoru, že všeobecné súdy svoju argumentačnú schému stavajú v tejto veci do polohy prezumpcie nezákonnosti finančnej čiastky mienenej na zaplatenie peňažnej záruky, pričom sťažovateľa, ba dokonca jeho manželku ako trestne nestíhanú osobu by malo ťažiť bremeno preukazovania ich zákonného pôvodu. Ak bude predmetné bremeno neunesené, predmetné finančné prostriedky platia za nezákonné. V tomto dôsledku nemožno väzbu nahradiť miernejším alternatívnym prostriedkom. Podľa názoru ústavného súdu takto paušálne formulovaný hodnotiaci záver nie je bez primeraného dôkazného základu ústavne akceptovateľný.

30. Vo vzťahu k možnostiam nahradenia väzby ďalej sťažovateľ argumentoval, že má na území Slovenskej republiky trvalé bydlisko a rodinu, konkrétne manželku, dve deti a matku, o ktorú sa stará, podniká, má stály príjem z podnikateľskej činnosti a v minulosti sa nedopustil trestnej činnosti násilného charakteru. Tiež podotkol, že sa naňho hľadá, akoby nebol trestne stíhaný. V odpovedi na uvedené sa všeobecné súdy obmedzili na všeobecné konštatovania, že účel väzby možno v sťažovateľovom prípade dosiahnuť iba jej priamym výkonom, sťažovateľom tvrdené okolnosti nie sú postačujúce na eliminovanie rizika, že nebude pokračovať v trestnej činnosti, pričom záujem spoločnosti a poškodených prevažuje nad právom obvineného na osobnú slobodu, keďže je dôvodne podozrivý z páchania trestnej činnosti, ktorá sa mu dáva za vinu. Takáto argumentácia sa ústavnému súdu javí ako formálna, pretože konkrétne a priliehavo nereaguje na celkom konkrétne skutkové okolnosti prezentované sťažovateľom, ktorými dôvodil v prospech nahradenia väzobného stíhania menej invazívnym opatrením.

31. Popritom všeobecné súdy nenahradili sťažovateľovu väzbu aj s poukazom na jeho nekritický postoj k veci. Uvedený argument podľa názoru ústavného súdu vyvoláva dojem, že obmedzenie sťažovateľa na osobnej slobode by malo byť legitimizované v podstate tým, že sťažovateľ popiera vinu zo skutku, ktorý sa mu dáva za vinu. Takýto prístup však nie je z hľadiska konštrukcie obhajoby v rozpore s platným právom. Ak by ústavný súd dovedol poslanstvo myšlienky všeobecného súdництва do dôsledkov, nahradenie väzby by nebolo možné v žiadnej veci, v ktorej obvinený popiera vinu.

32. Z uvedených dôvodov treba uznesenie krajského súdu, ktoré v podstate odobrilo zbavenie osobnej slobody sťažovateľa, v aspekte nenahradenia väzby miernejším prostriedkom kvalifikovať ako ústavne neudržateľné (m. m. napr. I. ÚS 250/2014, III. ÚS 582/2021). V predmetnej súvislosti

je ústavný súd toho názoru, že vzhľadom na absenciu presvedčivej reakcie všeobecných súdov na konkrétnu skutkovú argumentáciu sťažovateľa nemožno uznesenie krajského súdu v predmetných častiach z ústavného hľadiska tolerovať. Ústavná neudržateľnosť spočíva v tom, že uznesenie krajského súdu je v prezentovaných intenciách odôvodnené nedostatočne. Ústavnú sťažnosť preto považuje ústavný súd v tejto časti za dôvodnú. To je dôvodom, prečo ústavnému súdu neostalo iné, len pristúpiť k zrušeniu uznesenia krajského súdu. Ústavný súd nevrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľova väzba bola uznesením krajského súdu č. k. 1Tpo/51/2022 z 11. júla 2022 nahradená podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prijatím písomného sľubu sťažovateľa, nad sťažovateľom bol podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ustanovený dohľad probačného a mediačného úradníka a sťažovateľ bol prepustený na slobodu.

VI.

Trovy konania

33. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nahradil trovy konania, ktoré mu vzniklo zastúpením advokátom. Výška náhrady 462,72 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky) v sume 181,17 eur za jeden úkon právnej služby. Sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2022 (prevzatie a príprava zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti), čo predstavuje 362,34 eur. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu za vyjadrenie z 5. augusta 2022, keďže sťažovateľ sa v ňom v krátkosti len pridržiaval podanej ústavnej sťažnosti a tam prezentovaných argumentačných línií. K trovám konania je potrebné pripočítať podľa § 18 ods. 3 vyhlášky paušálnu náhradu výdavkov, a to vo výške jednej stotiny výpočtového základu v sume 11,63 eur za každý úkon právnej služby (spolu 23,26 eur). Keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, je podľa § 18 ods. 3 vyhlášky potrebné pripočítať k odmene daň z pridanej hodnoty v sume 77,12 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2022

Peter Straka
predseda senátu